

Prim.dr. MIROSLAVA STIGLMAYER-KOVAČ (1918.-2008.)

Dana 6. rujna 2008., u 91. godini života, preminula je naša draga i poštovana kolegica Mira Stiglmayer. Okrutna i još uvijek nesavladiva bolest naglo ju je - takoreći iz punoga zdravlja - uzela iz naše sredine i Hrvatskoga reumatološkog društva, kojega je bila dugogodišnjim članom.

Rođena je 30. kolovoza 1918. u Hrvatskoj Budanici kod Varaždina, gimnaziju je završila 1937. godine u Osijeku, a studij medicine 1943. godine u Zagrebu. Nakon pripravničkoga staža na klinikama današnjega KBC-a Rebro odlučila se za specijalizaciju interne medicine, koju je završila 1960. godine. Kao internist radila je u Zagrebu, u bolnici u Zajčevoj ulici (današnja KB Merkur), pa kao voditelj internističke službe u Domu zdravlja Črnomerec, a od 1970. godine do umirovljenja u Zavodu za reumatske bolesti u Mihanovićevoj ulici (današnjoj Poliklinici za reumatske bolesti, fizikalnu medicinu i rehabilitaciju "Dr. Drago Čop"). Godine 1978. dodijeljen joj je naslov primarijus, a umirovljena je 1979. godine.

Kao vrstan internist i medicinski entuzijast, dr. Stiglmayer je pored opće interne medicine, morala uroniti u novu, užu struku reumatologije. Time je djelotvorno upotpunila kolegij djelatnika u spomenutom Zavodu, a sebi odmah našla područje užeg interesa: kao kardiolog usredoto-

čila se na oštećenja srca u reumatskim bolestima. Zdušno se posvetila toj problematici, o njoj je ona predavala na stručnim sastancima, a neke je projekte sustavno obrađivala i objavila. Također se, zajedno s kćeri Nedom koja je oftalmologinja, bavila oštećenjima vida u reumatskih bolesnika, osobito kao nuspojavom nekih lijekova. Posebno ću navesti dva rada: Stiglmayer M. Vlastita opažanja o promjenama na srcu kod bolesnika s reumatoidnim artritismom. *Reumatizam*

1975;22(3):94-100. Stiglmayer M, Stiglmayer-Šatović N, Peić M. Resochin i promjene na očima. *Reumatizam* 1977;24(6):206-209.

Stara i poznata uzrečica kako samo dobar čovjek može biti dobar liječnik, za kolegicu Stiglmayer vrijedila je u punoj mjeri. Voljela je svoj poziv, uvijek je nalazila vremena saslušati pacijente, a osim stručne medicinske pomoći uvijek bi im kazala toplu ri-

ječ ohrabrenja, znajući koliko je to važno za osobe s kroničnim bolestima. Krasili su je vedra narav, prirodni optimizam i široko zanimanje za umjetnost, osobito za glazbu, likovne kreacije i putopisnu književnost.

Iza kolegice Mire Stiglmayer ostala je stanovišta praznina; svi koji su je poznavali, a osobito koji su s njom surađivali, među koje sa zadovoljstvom ubrajam i sebe, zadržat će je u trajnoj i lijepoj uspomeni.

Theodor Dürrigl

